

Vladimir Bobinac

(Zagreb, 23. VII. 1923. – Krk, 4. V. 2014.)

Vladimir Bobinac rođen je 23. srpnja 1923. godine u Zagrebu. Početkom Drugoga svjetskog rata opredjeljuje se za antifašizam i uključuje u SKOJ. U prosincu 1941. uhitila ga je ustaška nadzorna služba, tadašnja policija, te je zatvoren. U zatvoru je ostao do svibnja 1942. godine. Nakon završetka Drugoga svjetskog rata nastavlja školovanje te je 1947. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu upisao grupu Opća povijest. Diplomirao je Opću povijest, Nacionalnu povijest, Povijest umjetnosti, Latinski jezik i Pomoćne historijske znanosti. Kako je na fakultetu bio predsjednik NSO-a (Narodne studentske omladine), nakon Rezolucije Informbiroa od njega se očekivalo da aktivno sudjeluje u bojkotiranju i prokazivanju svojih kolega, na što on nije pristao. Posljedica toga bila je da je 1949. isključen s fakulteta te je nakon toga protiv njega podignuta optužnica za rušenje države. Godine 1951. odveden je na Goli otok, na kojem je ostao zatočen do 1953. godine. Svjedok je i žrtva terora koji je vladao na tom otoku. Nakon puštanja s Golog otoka uspio je završiti fakultet, no i pri zapošljavanju je zbog svoje povijesti osuđenika imao problema. Ipak, nakon promjene političkih prilika i normaliziranja odnosa između Jugoslavije i Sovjetskog Saveza zaposlio se kao profesor povijesti u srednjoj školi u Krku. Radio je u Krku do umirovljenja 31. kolovoza 1985. godine, nakon čega je i dalje živio u gradu Krku. Do smrti je živio sa svojom suprugom Dubravkom, s kojom je imao dvoje djece, a do danas imaju šest unuka i tri praunuka.

Često je od 2001. do 2014. godine vodio turističke ture po Golom otoku i izlagao ideje na koji bi se način očuvalo sjećanje na sve što se tijekom povijesti na tom otoku događalo. Bio je u tom razdoblju jedini vodič koji je - samoinicijativno, volonterski i izvaninstitucionalno – turistima na potpuno osebujan način dočaravao sudbinu otoka. Kad je bio i opečen od sunca, vidjelo se da je bio vitalan pa je u dobroj formi za svoje

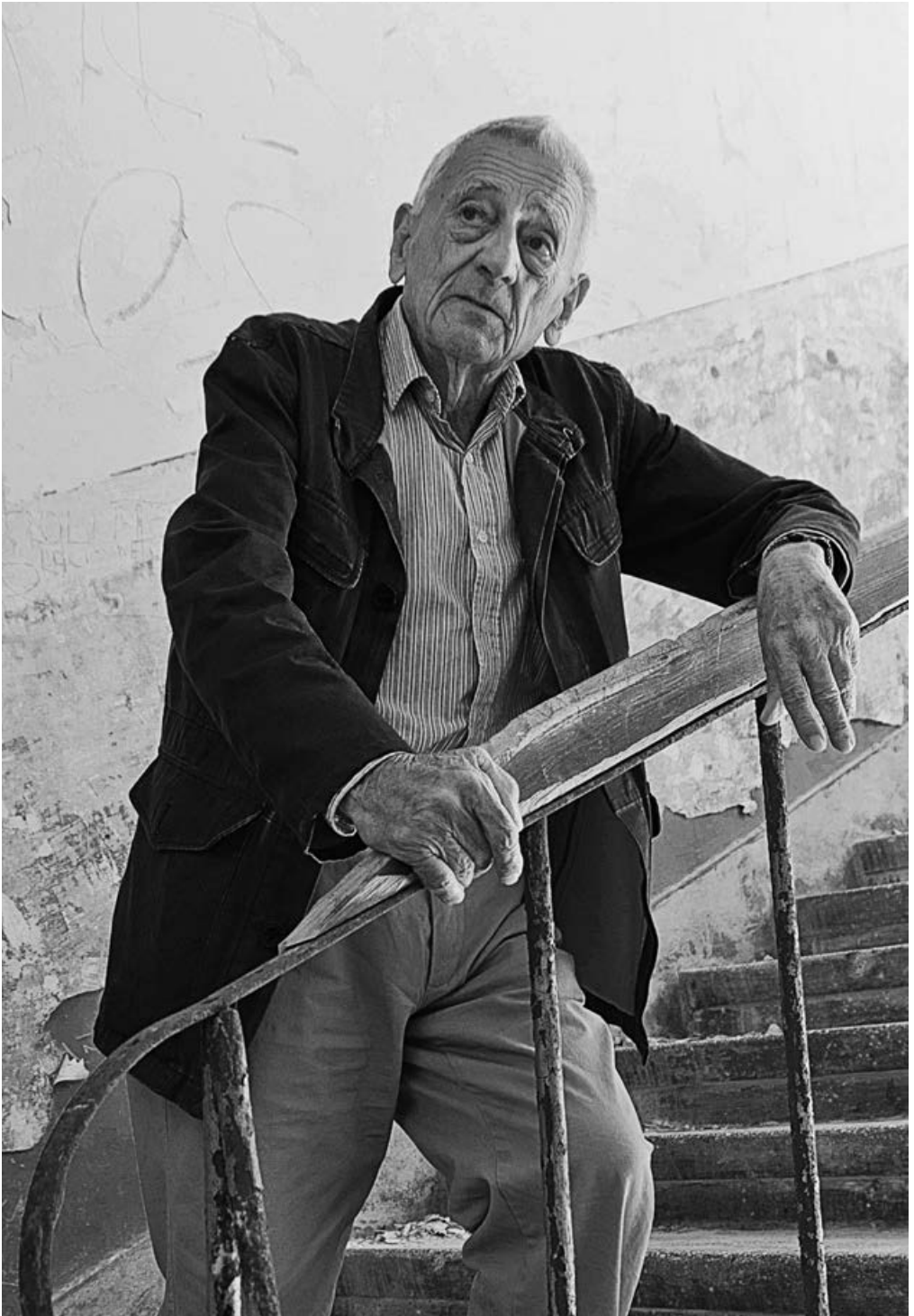
godine vodio turiste po najvećoj žegi pješice po otoku te govorio o svojem životu i svojim supatnicima na njemu. Njegovi slušatelji činili su uvjerljivu većinu od 50.000 posjetitelja godišnje na Golom otoku. Još jedna zanimljivost jest ta da su od svih turista veliku većinu činili Slovenci, a znatno je manje bilo Hrvata. Snimale su ga razne europske televizijske kuće kako prilikom obilaska turista, tako i u kući u Krku. Još je i mjesec dana prije svoje smrti imao planove za vođenje ture do Golog otoka.

Mnogi ga se sjećaju po tome što je dosta putovao sa svojom obitelji kombijem, i to u razne dijelove Europe. Svi su ti pohodi ostvareni u vlastitom, tj. privatnom aranžmanu u ljetnim mjesecima do nekoliko tjedana, i to tijekom 20-ak godina u 1970-im i 1980-im godinama. Bili su obišli gradove te prirodne i kulturne osobitosti krećući se isključivo po sporednijim cestama sve do Nordkyna na sjeveru, Gibraltara na jugu, pa do Turske na jugoistoku. Informacije o planiranom putu i mjestima uz njega prikupljali su tijekom zimskih mjeseci, a često su vozilo putem popravljali i sami.

Bio je idejni začetnik, zajedno s g. Mirkom Avzecom, pokretanja rada autoškole u gradu Krku te je sudjelovao i u ostvarenju te ideje. Radio je kao instruktor i predavač u tom poslu u poslijepodnevnim satima niz godina od početka 1970-ih do svojeg umirovljenja.

Cijeli životni i radni vijek ostao je vjeran gradu Krku i krčkoj gimnaziji, odnosno srednjoj školi koju je silno volio, prenoseći generacijama krčkih učenika svoja profesionalna i životna znanja. Bio je primjer kolegama nastavnicima i profesorima koji su ga iznimno voljeli i poštovali. Pružao je i više od nastavnih sadržaja, unoseći u predavanja i svoje iskustvo, ali i sebe osobno. Odgajao je svoje učenike da postanu ljudi, a on njima prijatelj. Znao je svakom pristupiti kao čovjeku vrijednom poštovanja, što sam i sâm iskusio.

Osobna sjećanja vezana uz profesora Bobinca sežu mi do 2009. godine. Imao sam ga prilike upoznati u Malinskoj, gdje je bio u mirnoj šetnji uz obalu sa svojom suprugom. Više puta posjetio sam ga u kući u Krku, a na Golom otoku sam ga, zajedno s ostalim turistima, slušao i pratio u jednom obilasku u jesen 2010. godine. U kući gdje je živio znao



sam se zadržati sat-dva, gdje sam ga i zadnji put vidio, na osunčanoj verandi u siječnju 2014., nekoliko mjeseci prije njegove smrti. Kao što su ga doživjeli i ostali koji su s njime komunicirali na razne načine, a i zbog različitih razloga, tako i ja mogu reći da je uvijek tijekom razgovora bio smiren, vedar i druželjubiv. Zaista, moglo se osjetiti njegovo poštovanje koje je znao pokazati u razgovoru, i kad mi je davao poneki savjet i kad me slušao, kao da su se barem na tren izgubile naše različite životne dobi. Od samog početka našeg poznanstva znao je pokazati kolegijalnost te u razgovorima reći da smo kolege u nastavničkom poslu te pritom samozatajno, a u isto vrijeme sa žarom, govoriti o svojem iskustvu u tom poslu.

Umro je 4. svibnja 2014. godine u Krku.

Planira se objavljivanje njegova rukopisa, što bi bilo djelo o njegovu dvogodišnjem iskustvu na Golom otoku. Objavljivanje se očekuje tijekom 2017. godine.

Ivan KIRINČIĆ